

Tình yêu thương đích thực trong mùa Giáng Sinh

Huyền Quốc Bình

Xin kính tặng những ai yêu chuộng sự công bằng, biết tôn trọng những suy tư độc lập của kẻ khác và không sống xa rời thực tế của cuộc đời do Thiên Chúa ban cho. (HQB)

Những ngày lễ, ngày kỷ niệm cho một biến cố quan trọng nào đó thường chỉ được mọi người quan tâm khi chúng có ít nhiều liên quan đến họ. Riêng ngày lễ "Mừng Chúa Giáng Sinh" hay được gọi ngắn là "Giáng Sinh" hoặc còn được gọi là "Nô-ên" thì ngoài những tín đồ Thiên Chúa Giáo hằng năm tổ chức kỷ niệm vô cùng trọng thể, cũng có những người thuộc các tôn giáo khác, kể cả người vô thần, đón mừng một cách rầm rộ và tốn kém.

Cho dù người ta chưa được đi vòng quanh thế giới vào những ngày đó, nhưng nếu theo dõi tin tức, ai cũng biết là ngày Giáng Sinh được tổ chức rộng khắp, hình thức lớn nhỏ tùy theo hoàn cảnh và không gian cho phép. Và dĩ nhiên, ngoài những người đón mừng ngày Giáng Sinh như một biến cố quan trọng, đánh dấu ngày tin mừng đến với nhân loại. Vì theo Thánh Kinh thì hơn hai ngàn năm trước, tại xứ Do Thái, một người mang tên Giê-Xu, được thụ thai bởi Thánh Linh, sanh bởi nữ đồng trinh Ma-Ri. Ba mươi ba năm sau, người mang tên Giê-Xu bị đóng đinh trên thập tự giá để chuộc tội cho nhân loại. Xác người được đem chôn trong một hang đá, nhưng 3 ngày sau người đã từ kẻ chết sống lại. Trước khi thăng thiên, trong vòng 40 ngày còn lại ở thế gian, người thường hiện ra với các môn đệ để dạy dỗ và dặn dò. Đối với những ai tin vào Thánh Kinh, người mang tên Giê-Xu chính là con của Thượng Đế, Người là Ngôi Hai, trong Chúa Ba Ngôi... thì cũng có những người khác ăn mừng như một thông lệ. Nói một cách khác, họ hưởng ứng ngày này như một thói quen hằng năm.

Gần đến ngày Giáng Sinh, hồi tưởng lại thời niên thiếu, dù chẳng có đạo, nhưng năm nào tới mùa này, tôi cũng chuẩn bị áo quần cho tươm tất, chùi từng chiếc cảm xe đạp cho bóng, đầu tóc hớt gọn ghẽ, v.v. để cùng đám bạn chờ ngày "xuống đường" đi ngắm cảnh người ta chen chúc trên đường phố để hưởng về các ngôi Thánh Đường. Thật lòng mà nói, với lứa tuổi "mười bảy bẻ gãy sừng trâu" chẳng có gì thu hút chúng tôi trong ngày Giáng Sinh hơn những tà áo dài tha thướt của các cô, mà chúng tôi gọi là: "bóng hồng đêm Nô-ên." Chúng tôi từng cười đùa trước những câu về trâu gheo của mấy thằng bạn trong nhóm phải "bỏ cuộc" sau khi có đứa trong chúng tôi đã "thăng cuộc." "Bây giờ con được vợ rồi, con không theo đạo ai làm gì con?" Thời còn trai trẻ, vui, hồn nhiên là như vậy.

Hơn bốn mươi năm trôi qua, những hình ảnh của thời niên thiếu chỉ chợt đến trong ký ức và nhanh chóng vụt qua, để nhường lại những vui buồn, những thăng trầm của đời sống con người mà tôi tin là Thượng Đế đã dành cho tất cả nhân loại, cho dù họ tin hay không tin vào quyền năng của Ngài. Ngày nay tôi không còn cái thú vui lảng xảng trong mùa Giáng Sinh như thời niên thiếu, trái lại tôi có nhiều suy tư vào những ngày mà mọi người rầm rộ chuẩn bị đón mừng. Niềm suy tư không đến bởi những bất an, nhưng nó đã đến thường xuyên kể từ khi tôi nếm được cái hạnh phúc thật mà Thiên Chúa đã ban cho một con người tầm thường như tôi, chẳng có một quá trình khổ hạnh về đường tu; mà Thánh Kinh đã khẳng định: **"Anh em được cứu là nhờ ân điển chứ chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu đừng ai khoe mình."**

Vì xa quê hương khá lâu, tôi không nhớ rõ tháng 12 dương lịch hằng năm, khí hậu ở Việt Nam lạnh cỡ nào, nhưng cái lạnh cắt da vào những ngày cuối năm tại xứ này thì ai cũng phải rùng mình mỗi khi nhớ đến. Chúa Giê-Xu xuống thế vào mùa đông giá buốt của hai ngàn năm trước, và cho đến hôm nay, cái lạnh ấy vẫn tiếp tục theo đuổi con người nhỏ bé dưới trần.

Cứ mỗi lần mùa Giáng Sinh đến, trong nhà chúng tôi cũng có cây thông, cũng có vài gói quà dưới gốc. Theo yêu cầu của vợ con, đèn nhỏ lớn, đủ màu được tôi trưng bày từ trong nhà ra đến ngoài ngõ để cho giống với láng giềng và cho họ không cảm thấy nhà mình bị "thua sút" người khác trong ngày kỷ niệm Chúa giáng sinh.

Hằng năm, mặc dù không phải là người thờ ơ, nhưng tôi lại không mấy sốt sắng trong việc tổ chức ngày Giáng Sinh với nhiều tốn kém về vật chất. Và cũng không hiểu sao, cứ mỗi cuối Thu, khi ngoài trời bắt đầu có những cơn gió bất ngờ mang cái lạnh từ xa đến, khiến cho những chiếc lá xanh trở nên vàng úa và lần lượt lìa cành, thì lòng tôi cũng bắt đầu có những suy tư, ray rứt khó bày tỏ cùng ai. (Xin quý độc giả đừng vội cho rằng tôi lãng mạn.) Nỗi ray rứt của tôi khó nói nên lời bởi tôi biết ở đời một khi có vấn đề nào đó đã trở thành thói quen, đã được xem đó như là kim chỉ nam, bất di bất dịch thì kẻ nào đại đột có những suy nghĩ ngược lại sẽ lập tức trở nên người "không giống ai," mà trong niềm tin người ta thường cho đó là yếu đuối, bị ma quỷ cám dỗ, hoặc không có Chúa ở cùng v.v.

Trở lại chuyện Giáng Sinh, trong khi để nhớ ơn Chúa Giê-Xu đến thế gian chịu chết trên thập tự giá, hằng năm một số tín đồ của Chúa, gồm những người có cái nhìn thực tế, đã bày tỏ lòng nhân ái bằng cách giúp những người nghèo khổ có thêm thức ăn, quần áo, mền, gối, để chống trả cơn đói, lạnh. Có người còn tích cực hơn, khi mạnh dạn lên tiếng tranh đấu cho những người bị ngược đãi, bị đàn áp, thì những tín đồ khác còn lại khắp nơi đã không ngại tốn kém, chỉ lo việc trang hoàng nhà thờ, nhà riêng thật rực rỡ để kỷ niệm; sắm sửa những áo quần sắc sỡ, đắt tiền; dành bao nhiêu thì giờ tập dượt những bài hát để tôn vinh Thiên Chúa, chuẩn bị những cánh thiệp với lời lẽ trang nhã để chúc tụng, những gói quà đủ cỡ để tặng nhau. Và sau mỗi Mùa Giáng Sinh người ta cũng còn nghe những bất công vẫn đầy dẫy tại các nước độc tài, những người hiền lương vẫn còn bị đàn áp một cách trắng trợn và thô bạo. Hoặc tại các quốc gia văn minh, người ta cũng tìm thấy xác những người nghèo khổ nằm chết bên cạnh những thùng rác khổng lồ, đa số đã chết vì đói lạnh. Chung quanh họ ngổn ngang vật dụng thừa thãi, kết quả của một cuộc phung phí vật chất để "Mừng Chúa Giáng Sinh."

Nhiều khi tôi tự hỏi: Tại sao chúng ta không tổ chức ngày Giáng Sinh một cách trọng thể về mặt tinh thần, đơn giản về mặt vật chất, nhưng nghiêm túc về mặt tâm linh như một truyền thống? Để những tốn kém không cần thiết về vật chất có thể đem chia xẻ cho những người thật sự cần sự giúp đỡ của chúng ta? Nhìn một cách tích cực, dù chúng ta có tổ chức rầm rộ hay đơn giản thì chương trình cứu rỗi nhân loại mà Thiên Chúa đặt trên vai Chúa Giê-Xu cũng đã hoàn tất. Chúa Giê-Xu đã thắng thiên theo lời Kinh Thánh, nhưng bao nhiêu lời dạy của Ngài vẫn còn đó:

"Hãy đi khắp thế gian giảng Tin Lành cho mọi người."

"Hãy yêu nhau để người khác biết các ngươi là môn đồ ta."

"Hễ điều chi mà các ngươi muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật pháp và lời tiên tri."

Quý độc giả thân mến,

Nói đến mùa đông là nói đến kẻ thù của những ai không nhà. Đặc biệt ở Hoa Kỳ vào mùa đông, có những người vô gia cư, vì không chịu nổi cái lạnh ngoài trời, nên đã nghĩ ra cách ném đá vào các cửa hàng sang trọng, để khi nhân viên công lực đến, họ cùng nhau giành lấy trách nhiệm, nhận mình là thủ phạm để được vào tù, vì họ biết vào ngồi trong tù được ăn no và ấm hơn là lang thang trên các đường phố. Ngược lại, tại Việt Nam ngày nay, mùa đông cũng không thể là bạn của những tù nhân trong các trại tù "cải tạo" hoặc những người

đang sống cảnh màn trời chiếu đất. Nhưng mùa đông còn là niềm hạnh phúc của những người có quyền, có tiền, và những kẻ có điều kiện ăn chặn tiền bạc và tặng phẩm cứu trợ từ đồng bào hải ngoại và người ngoại quốc cho những nạn nhân của các trận thiên tai. Vì dư thừa vật chất, nên họ có cơ hội quây quần bên đồng than hồng, nhâm nhi rượu Mỹ, rượu Tây, thưởng thức sơn, hào, hải vị để có sức khỏe "phục vụ" nhân dân.

Căn cứ vào những sự thật không thể chối bỏ nêu trên, tôi xin mạo muội đưa ra một vài đề nghị cho những ai đã từng nhận được ơn phước của Chúa. Ngoài những hình thức tổ chức kỷ niệm Chúa Giáng Sinh hằng năm một cách tốn kém và rầm rộ như đã nói, chúng ta hãy tích cực hơn trong việc san sẻ chút ít vật chất một cách cụ thể cho người lân cận, gồm những người già yếu, bệnh tật, cô cút, goá bụa, hoặc những người thân yêu còn ở lại Việt Nam như những nạn nhân đang sống cảnh nghèo đói và lạc hậu, những nạn nhân của các trận lũ lụt, những người đang bị tù dưới chế độ đương thời, những người thương binh của VNCH đã dâng hiến một phần thân thể cho tổ quốc và nay trở thành người vô gia cư sống lê la trên các đường phố. Ví: **"Ví thử có anh em hoặc chị em nào không quần áo mặc, thiếu của ăn uống hằng ngày, mà một kẻ trong anh em nói với họ rằng: Hãy đi cho bình an, hãy sưởi cho ấm và ăn cho no, nhưng không cho họ đồ cần dùng về phần xác, thì có ích gì chẳng?" (KinhThánh, Gia-Cơ 2:15-16)**

Ngay tại hải ngoại, trong đêm Giáng Sinh, chúng ta hãy thật sự mở rộng cửa các Ngôi Giáo Đường, Nhà Thờ để giúp cho những ai không nhà, những người nhiều ngày không có dịp tắm rửa, có cơ hội bước vào bên trong, cùng chúng ta thờ lạy Thiên Chúa, cùng hưởng được chút thức ăn, tách trà, ly cà-phê nóng từ những người có khả năng về vật chất. Hoặc trong mùa Giáng Sinh, cùng nhau chuẩn bị những phần ăn, chia nhau đi trên đường phố, tìm kiếm và trao tặng cho những người đói lạnh được đỡ lòng.

Liên quan đến những gì đã và đang xảy ra tại Việt Nam, nếu chúng ta là những người có niềm tin vào Thiên Chúa, đừng sợ người khác nói mình làm chính trị, hãy tổ chức những buổi cầu nguyện công khai, cùng nhau ký tên, lên tiếng tranh đấu, bảo vệ những ai mạnh dạn cáo trách những sai trái và tội ác của đảng cướp VC tại Việt Nam và họ đang bị đàn áp, đang bị giam cầm và đang cần sự tự do đích thực. Đó là các vị Mục Sư và tín hữu Tin Lành, điển hình là LS Lê Thị Công Nhân, LS Nguyễn Văn Đài dám đứng thẳng lưng trước lưỡi lê nồng súng của VC để tranh đấu cho lẽ phải. Các Linh Mục và giáo dân Công Giáo như Linh Mục Nguyễn Văn Lý dám hiên ngang trước chế độ VC độc tài để nói lên lẽ công bằng. Các vị lãnh đạo của các tôn giáo khác và đồng bào có sự can đảm chống lại những gian ác của VC... Và họ đang bị VC trả thù trong các nhà tù lớn nhỏ tại Việt Nam.

Nếu chúng ta không quan tâm đến những người kể trên, tức là chúng ta cũng không để ý hay tiếp đãi Chúa, vì chính Chúa đã phán: **"Vi ta đã đói, các người không cho ăn; ta khát, các người không cho uống; ta là khách lạ, các người không tiếp rước; ta trần truồng, các người không mặc cho ta; ta đau và bị tù, các người không thăm viếng... Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người không làm việc đó cho một người trong những người rất hèn mọn này, ấy là các người cũng không làm cho ta nữa."** (Kinh Thánh, Ma-Thi-Ơ 25:42-45)

Nói tóm lại, nếu không có tình yêu thương đích thực trong ngày kỷ niệm Chúa Giáng Sinh, tôi tin là chúng ta chỉ mới làm được một việc duy nhất là "giữ đạo" nhưng chưa thật sự "sống đạo" để xứng đáng với chương trình cứu chuộc nhân loại, bằng cái giá mà Chúa Giê-Xu đã phải chịu đau đớn trong thân xác con người; để lời kêu gọi của Chúa được những người đang tuyệt vọng quan tâm: **"Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên nghỉ."**

P.O. Box 20361
Salem, OR 97303 - USA
(503) 568-8565
e-mail: huynhquocbinh@yahoo.com